

Сто педесет година школе

Век и по школе у Бегалјици (1868 – 2018)

Уводна реч

Часопис Основне школе „Иво Лола Рибар” први пут је објављен у школској 1987/1988. години. Носио је име „Лола” и све до 1992. објављиван је три пута годишње. Уследила је шестогодишња пауза да би 1998, поводом обележавања сто тридесет година постојања школе, школске новине поново почеле да излазе, али под називом „Школски лист”. Исте године је објављена и скромна монографија школе. То посебно издање из 1998. најстарији је примерак школског часописа који се чува у библиотеци.

У годинама које су уследиле, свака страница часописа је штампана, фотокопирана и затим повезивана „ручно”, великим трудом дугогодишње библиотекарке школе Бранке Алимпијевић. Са том праксом је прекинуто последњих година када се часопис поново штампа и то под именом „Лолин споменар”.

Пред вама је специјално издање часописа објављено поводом сто педесет година постојања школе у Бегљици. Првобитно је замишљено као монографија од које се одустало услед скромних људских и материјалних ресурса. Подаци о селу и школи, посебно о почецима школе, преузети су из „Грочанске хронике” аутора Томе Расулића и из монографије „130 година школства у Бегљици”, а подаци о успесима и наградама ученика из примерака школског часописа који се чувају у библиотеци и из документације педагога Гордане Јоргаћевић. Нажалост, архива школе је изгорела у пожару 2016, а са њом и бројне фотографије као важно сведочанство о раду школе.

Захваљујем свима који су помогли да ово издање часописа добије свој коначан изглед.

Душица Чекеревац, професор српског језика и књижевности и библиотекар

Сто педесет година школе

Драги читаоче,

Школа у Бегалици прославља сто педесет година постојања. То је велики јубилеј за једну малу школу. Нема много школа у нашој земљи које се могу похвалити таквом историјом. Кроз њу су прошле многе генерације ученика које су у њој одрастале, училе и формирале се. Њихови наставници су се трудили да им несебично преносе знање, да их науче да се друже, помажу једни другима, воле се и поштују. Поносни смо на то што су многи наши ђаци постали професори, инжењери, правници, спортисти, а пре свега добри и поштени људи.

Данас је школа у Бегалици једна од најлепших школа у Београду и једна од ретких самосталних сеоских школа коју похађају ученици само једног села. Нажалост, број ученика варира сваке године. Заиста је привилегија радити у колективу у коме се колеге поздрављају са осмехом. Дух таквог заједништва осећају и ученици, па нам је школа свима као друга кућа. Иако су тешка времена иза нас захваљујући слози, стрпљењу и међусобном уважавању пребродили смо све недаће.

Са надом да увек тежимо ка бољем и жељом да својим молитвама Свети Сава „испроси у Христа Бога милост да се сви Срби обоже, сложе и умноже“ све вас поздравља

Драгана Пешић, директор школе

Живели!

Лепо село Бегаљица

Бегаљица је једно од 15 насеља у општини Гроцка. Удаљена је 5 километара од Гроцке, а око 28 километара од Београда.

Село се први пут помиње у историјским изворима у турском попису из 1528. године као Бугарица. Заједно са Бугарицама помињу се средње и доње Бегаљево и манастир Рајко са свега 5 домова. Предање каже да су Турци често нападали ово село и пљачкали становништво, које је због тога морало да „бега“ и да се склања у оближње шуме. Због тог честог бежања или, како је то народ говорио „бегања“, село је добило име Бегаљица.

Најстарије породице у Бегаљници су Антонијевићи, Цвејићи, Максимовићи, Обреновићи и Славковићи.

Становништво села Бегаљице (око 4000 људи) је претежно (85%) пољопривредно. Ово је воћарски крај, а један део становништва је још средином прошлог века одлазио на привремени рад у иностранство, претежно у Аустрију и Шведску. Од деведесетих година прошлог века све више људи одлази из села, како у иностранство, тако и у Београд, а талас иселјавања настављен је и у двадесет првом веку.

Сто педесет година школе

Бегалица је позната по свом кнезу Палалији и манастиру Рајиновац, који се налази на самом улазу у село.

Стеван Андрејић Палалија помиње се у документима као кнез Београдске нахије. Он се међу првима укључио у борбу против дахија, а његово погубљење опевао је народни певач у народној песми *Почетак буне против дахија*, истичући га као првог од српских кнезова које ће дахије погубити:

*Док погубим кнеза Палалију
Из лијена села Бегалице –
Он је паша, а ја сам субаша.*

Грочански муселим је 1801. успео да на превару домами и убије Палалију, о чему такође сведочи народна песма:

*Првог српског кнеза преварише
Домамише кнеза Палалију
И у Гроцкој њега погубише.*

Стеван Андрејић био је познат по својој лукавости због чега су га Турци звали Лија (лисица). Када су га ухватили и погубили, а његову одсечену главу однели у Гроцку, Турци су објавили да је „пала Лија“ и од тада је Стеван Андрејић прозван Палалијом. Тако је настало и презиме Палалић, пошто је породица Андрејић то презиме узела у знак захвалности, одајући част свом храбром претку.

Сто педесет година школе

Кнез је сахрањен у манастиру Рајиновац, а надгробна плоча се налази испред западне фасаде цркве. Натпис је скоро потпуно уништен, сачуван је мали текст који гласи:

*Овде почива раб Божији Стеван Андрејић,
обор кнез бегалички. Пострада и погибе
за ристијане. Бог да прости душу његову.
Подписа ову плочу Мија Јанковић 1804.*

Србија 1868.

Те 1868. године, Кнежевина Србија је још под османском влашћу. Али, на простору који нам је на почетку 19. века познат под називом Београдски пашалук, српски народ ужива пуну аутономију. Годину дана раније, Али Риза-паша је предао кнезу Михаилу Обреновићу кључеве Шапца, Београда, Смедерева и Кладова.

У Србији више нема турских војних посада. Једина веза са Османлијама је њихова застава која се вијори заједно са српском на Калемегдану, као и обавеза да се плаћа годишњи данак. Додуше, кнежевина нема ни право на самосталну спољну политику, али је Михаило Обреновић води и припрема се за коначно ослобођење свог народа.

Већина Срба живи по селима и бави се пољопривредом, и махом су неписмени. Децу не шаљу у школу, сматрају је дангубом, јер „ко ће да ради у њиви, од тога се живи“. Међутим, у земљу се вратио велики број оних који су се школовали у иностранству да би могли да уче и образују нове нараштаје. Због тога се ствара могућност за отварање школа и по селима, а не само у градовима. Тако је *и лијепо село Бегалџица*, како га је опевао Филип Вишњић, добило своју школу.

У Србији се 1868. десило неколико преломних догађаја:

12. март – Влада Кнежевине Србије је укинула забрану са правописа Вука Караџића и дозволила његову употребу

11. јун – Кнез Михаило Обреновић убијен је у атентату на Кошутњаку

2. јул – Велика народна скупштина у Топчидеру потврдила је избор Милана Обреновића за кнеза Србије

Наташа Калаш, наставница историје

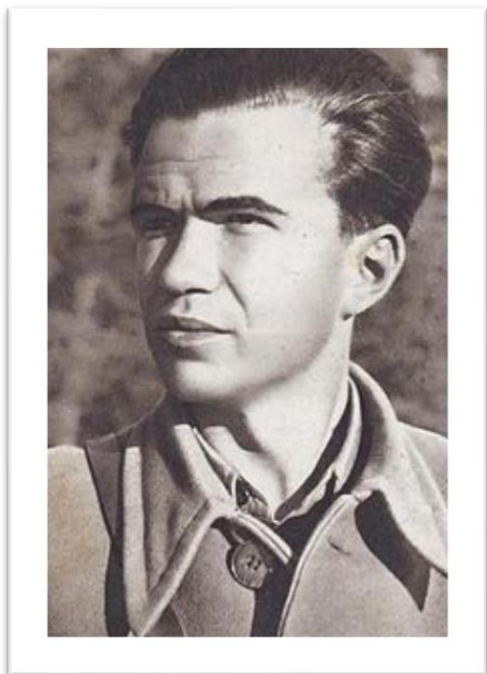
Историја школе у Бегљици

Основна школа у Бегљици почела је с радом школске 1867/1868. године у једној малој сеоској згради. Имала је тада свега тридесетак ђака, а први учитељ је био Љубомир Васић. Следеће године децу учи Стефан Багадуровић, а 1869. Панта Лазаревић који се у селу задржава наредних неколико година. Само шест година од почетка рада, 1893, школа је затворена јер је трошна кућица у којој је смештена, била склона паду. Наредних десет година Бегљица није имала школе, све док 1903. није подигнута нова школска зграда. Забележено је да су за подизање нове зграде посебно били заслужни Милан Љубисављевић, Миливоје Бугарчић и Живан Николић.

Школа је радила и за време Другог светског рата, од 1941. до 1944, али наставу није похађала већина ученика, због немаштине и страха. После рата услови рада се побољшавају, а повећава се и број ученика. Први учитељи у послератном периоду били су: Коста Василијевић, Драган Миндеровић и Војислав Стојановић.

Сто педесет година школе

Све до 1958. године школа није имала посебан назив. Име народног хероја Иве Лоле Рибара школа носи већ шездесет година. Одлуку о томе донео је Савет за просвету и културу 30. јула 1958. године, а у документима је записано да је тадашњи референт за просвету и културу био Радослав Илић.

*Иво Лола Рибар, народни херој
(1916- 1943)*

Објекат у коме се данас налази школа саграђен је 1955.године.

Школска кухиња, 1961.

Део школе у коме су кухиња са трпезаријом, санитарне просторије и просторије за предшколско одељење саграђен је 1986. и 1987. године.

Сто педесет година школе

У лето 1996, изнад улаза у школу, дозидан је кабинет за биологију и хемију и канцеларија за директора. Школске 2002/2003. године, промењени су подови у учионицама и адаптиран је кабинет за информатику у поткровљу, а наредне године стари прозори замењени су новим, први пут од изградње школе. Мултимедијалну учионицу школа је добила у школској 2006/2007. години, адаптирањем две мање просторије у поткровљу. Исте године поткровље је климатизовано и постављен је ламинатни под у канцеларијама, трпезарији и кабинетима.

Касније, 2011. године, саниран је кров, постављени нови олуци, школа је окречена, стављен ламинат у библиотеку и промењен је комплетан намештај у школи. Уз помоћ средстава Градског секретаријата за образовање, стављене су тракасте завесе на све прозоре. Дигиталну учионицу школа је добила 2014/2015. школске године.

Све до пожара у априлу 2016, школа је имала 8 учионица и 4 кабинета: кабинет за техничко образовање, кабинет информатике, мултимедијалну учионицу и дигиталну учионицу. Простор за предшколско био је комплетно опремљен, са засебним купатилом, а у школи су се налазили и библиотека, зборница и три канцеларије за управу и администрацију. У школи су постојали и кухиња са трпезаријом, радионица за домара, парно грејање, санитарне просторије, уређени терени за спортске активности и мали парк испред школе.

У пожару који је избио 23. 4. 2016, изгорели су поткровље и кров школе, а од воде, приликом гашења ватре, оштећене су све просторије, наставна средства и намештај. Док школа није обновљена, ученици су наставу похађали у Основној школи „Илија Гарашанин“ у Гроцкој. Реновирање школе започето је у јулу 2017., а завршено у октобру исте године и школа је свечано отворена 9. октобра 2017.

Сто педесет година школе

Број ученика

Број ученика се мењао: најмање их је било 1868, када је школа основана - тридесетак, а највише је уписано у школској 1957/1958. години – 590.

Сто педесет година школе

Деведесетих година прошлог века број ученика се нагло смањује јер су многи родитељи, до тада на привременом раду у иностранству, почели да у земље у којима живе и раде, са собом воде и децу, која су до тада остајала у селу, са бабама и дедама, чекајући повратак родитеља. Међутим, деведесетих година, привремени рад у иностранству постао је сталан и све мање се људи враћало у Бегалицу.

Данас школа има 14 редовних одељења са 246 ученика, шест одељења млађих и осам одељења старијих разреда, а обухвата и једно одељење продуженог боравка и једно предшколско одељење у саставу Предшколске установе *Лане*.

Предшколци са васпитачицом Гоцом

Сто педесет година школе

- Подаци о броју ученика -

Школска година	Број ученика	Број одељења
1945 – 1955.	365	12
1957 – 1958.	590	17
1965 – 1966.	521	16
1991 – 1992.	350	15
1992 – 1993.	356	15
1993 – 1994.	307	15
1994 – 1995.	286	14
1995 – 1996.	307	14
1996 – 1997.	284	13
1997 – 1998.	273	13
1998 – 1999.	263	13
1999 – 2000.	260	13
2000 – 2001.	256	13
2001 – 2002.	265	14
2002 – 2003.	272	14
2003 – 2004.	265	14
2004 – 2005.	269	15
2005 – 2006.	272	16
2006 – 2007.	278	16
2007 – 2008.	258	15
2008 – 2009.	258	15
2009 – 2010.	269	15
2010 – 2011.	270	15
2011 – 2012.	259	14
2012 – 2013.	247	14

Сто педесет година школе

2013 – 2014.	254	14
2014 – 2015.	242	14
2015 – 2016.	247	14
2016 – 2017.	241	15
2017 – 2018.	237	14
2018 – 2019.	246	14

Сви наши вуковци

Диплома *Вук Караџић* додељује се од школске 1965/1966. године и њен први носилац била је Миланка Кузмановић. Од тада до сада, Вукову диплому добило је 147 ученика. У години када школа обележава век и по постојања, 2018, било је осам вуковаца: Ања Миленковић, Маријана Пекез, Јована Станковић, Алекса Ђорђевић, Александар Јовановић, Михајло Тобцић, Ђорђе Јовановић и Михајло Мијаиловић. За ђака генерације, која је основну школу завршила у школској 2017/2018. години, проглашен је Алекса Ђорђевић.

Вуковци 2016/2017. и 2017/2018.

Сећања – школа некад и сад

Од колевке па до гроба, најлепше је ђачко доба

Када хоће да подстакне ученике да раде више и боље, Срђан Станојковић, наставник техничког образовања и један од најомиљенијих наставника наше школе, зна да им каже: „Учите, децо, да не завршите једног дана у школи, као ја!“ Његова шала насмеје ученике, али их, заиста, и мотивише. Има међу њима сигурно оних који ће једног дана провести свој радни век у некој школи будућности, иза рачунара, са електронским дневником пред собом, можда баш у Бегаљици, у основној школи коју су и сами завршили.

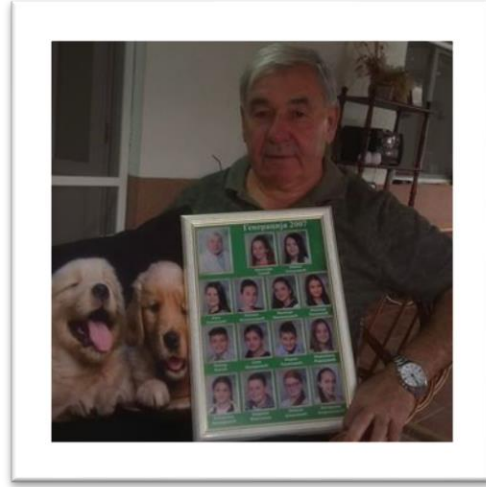
У години када школа обележава век и по постојања, међу запосленима је деветоро бивших ђака: учитељи Драгиша Максимовић и Добрица Стојановић, учитељице Гордана Стоименовић, Славица Велимировић и Драгица Миленковић, наставнице Драгица Палалић и Марина Јовановић, шеф рачуноводства Весна Стојановић и домар Добрица Љубисављевић.

Бивши ђаци, сада запослени у школи (слева надесно): Гордана Стоименовић, Славица Велимировић, Добрица Стојановић, Марина Јовановић, Драгица Миленковић, Драгица Палалић

Сто педесет година школе

Драгиша Максимовић Гиле: У години великог јубилеја школе, отишао у пензију после пуне четрдесет две године рада. У својој школи у којој је био и ђак, као учитељ је радио од 1999. године. Генерације ученика које су уз њега стасавале, служе на понос и њему и школи.

Последњи дан школе и први дан пензије

На крају четвртог разреда

Сећам се првог дана поласка у први разред. Тада смо сви били сићушни и мали и стидљиво смо гледали једни друге.

Била сам збуњена и пуна страха како ће ми бити у школској клупи. Благи осмех и нежни глас мог учитеља одушевио ме је када је изговорио да ћу бити у његовом одељењу. Дан по дан је пролазио и ми смо постали толико сложни захваљујући нашем учитељу и његовом стрпљењу са нама. Сви смо били уплашени и питали смо се како ћемо стећи знање, али то и није било толико тешко уз рад и упорност, па су наше свеске убрзо биле пуне петица. Заједно смо се радовали сваком нашем успеху и трудили се да будемо све бољи и бољи, и на крају смо успели. Са нашим учитељем смо ишли на разне рекреативне наставе, са њим смо обишли многа места. Научио нас је како да решавамо проблеме, да праштамо и помажемо, да се дружимо.

Сада је дошао тренутак расанка са нашим драгим учитељем. Растајемо се са сузама у очима јер више нећемо бити са њим, али ћу целог живота памтити сваку његову реч и топлину коју нам је пружао све ове четири године.

Ања Савковић, ученица 4-2, последње генерације учитеља Гилета

Сто педесет година школе

Добрица Стојановић, учитељ. Ученик школе од 1972. до 1980. у одељењу Гордане Јаношевић, *учитељице о којој нико никад ништа лоше рекао није*, како с пуно љубави данас каже Добрица. Разредни старешина Тома Јаношевић, наставник музичког. Добрица је, као ученик, био члан екипе која је 1977/1978. године освојила треће место на републичкој Математичкој олимпијади. Био строг, али праведан учитељ и својој ћерки Ивони, а годину дана и сину Ивану.

Гордана Стоименовић, рођена Јовановић. Ученица школе од 1973. до 1981. До четвртог разреда у одељењу учитељице Мирјане Јешић. И син Марко седео је осам година у клупама школе.

Од ученице до учитељице

Не каже се без разлога да је најтеже причати о себи и да је много лакше када други говоре о вама. Оно што ме посебно везује за Основну школу „Иво Лола Рибар“ јесте то што сам и сама била њен ђак.

У први разред сам кренула школске 1973/1974. године. Моја учитељица се звала Мирјана Јешић. Била је строга, али праведна и зато сам је пуно волела. Њен осмех и њен глас ми је остао у сећању. Као мала девојчица маштала сам да ћу и ја једног дана бити као моја учитељица. Била је добра према нама. Научила нас је много: да знамо, да волимо, да будемо добри, поштени и искрени, да живимо као породица. Све лепо што сам научила од ње, ја се трудим да пренесем и на своје ученике.

Посао којим се бавим ме јако испуњава и чини срећном, али то је и врло одговоран посао. Пред учитеље се постављају све већи изазови. Треба да одговори на захтеве деце, да им посвети пуну пажњу, да их мотивише да уче у времену у коме знање и није баш на цени, да их васпитава да буду добри, несебични, искрени и поштени док се на телевизији виђа нешто сасвим друго. Али, оно што је сигурно – посао учитеља је и данас, као и некада, леп, јер рад са децом је привилегија. То је стварни свет с много лепих и непоновљивих тренутака, али сусрећемо се и са много животних проблема и ситуација на које не можемо утицати.

Наши ученици постају део нашег живота. Њихова радост постаје наша радост, њихов успех је наш успех, а њихове сузе и наше сузе. Љубав, искреност и позитивна енергија коју добијамо од деце, нешто су најлепше у животу.

Гордана Стоименовић

Сто педесет година школе

Драгица Палалић, рођена Станковић, наставница руског језика. Ученица школе од 1971. до 1979. Прва знања о свету стекла од своје учитељице Анђелије Шмакић. Ученици школе били су и њен син Борис и ћерка Јелена, а у школским клупама сада седе и њене унуке Ана и Ирина.

Били смо скромни и срећни

Седамдесете године... тада дечаци и девојчице тек дорасли да уче прва слова, сјатили се из свих крајева наше Бегалице – у школу.

Наша школа „Иво Лола Рибар“ са великом бистом у холу. Девојчице, углавном са машиницама у коси. А дечаци, увек разиграни, тешко је било привићи се на школске клупе. Да подсетим, време без компјутера и телефона. Време скромно, али лепо. Срећно и безбрижно детињство. Стасавали смо уз песме о Титу и пионирске мараме. А освајали смо и друга знања.

Зими уз пуцкетање ватре у пећи, уз зелену таблу и креду, уз шестаре и лењире који су нас уводили у свет математике. Увлачио се у ноздрве мирис кабинета биологије, а библиотека са књигама пожутелих страница нам је отварала свет нових прича. Све нам је то помогло да израстемо у добре људе и да одгајимо своју децу која су углавном била ђаци наше школе.

Данас је наша школа нова, савремена и лепа и још увек је центар живота и окупљања младих у Бегалици.

Драгица Палалић

Сто педесет година школе

Славица Велимировић, рођена Ђурђевић, учитељица. Ученица школе од 1979. до 1987. У свет знања увела је учитељица Вера Марчетић. Синови Арсеније и Павле, данас успешни студенти, такође су били ђаци школе.

Драгица Миленковић, рођена Јовановић, учитељица. Драгица корача стопама своје мајке која је свој радни век такође провела као учитељица у истој школи. Ученица Основне школе „Иво Лола Рибар“ од 1984. до 1992. Памти учитељицу Гордану Јаношевић, као и одељењског старешину Тому Јаношевића, наставника музичког. Терка Ања прошле године је била међу нашим вуковцима, а Софија је, у години значајног јубилеја школе, ученица шестог разреда.

Марина Јовановић, наставница српског језика. И она је дете Основне школе „Иво Лола Рибар“. Мајка Драгана је учитељица већ девете генерације ученика, а Марина је била ученица школе од 1998. до 2006. Њена учитељица је била Љиљана Бошковић, а одељењски старешина Наташа Мус. Као библиотекар у школи је почела да ради 2016. године, а од ове школске године ради као наставница српског.

Весна Стојановић, рођена Ненадовић, шеф рачуноводства. Ученица школе од 1984. до 1992. Учитељица Гордана Јаношевић, одељењски старешина Тома Јаношевић, наставник музичког. Највише памти и највише захвалности дугује наставници Љубици Вуксановић. Кристина и Јована седеле су у истим клупама као и њихова мама Весна, Јована је била и ђак генерације 2016. године, а најмлађи члан породице, Јован, сада је ученик седмог разреда.

Добрица Љубисављевић, домар. У школу је ушао као ученик, а из ње ће отићи и у пензију. Не броји године и не труди се да их памти, али школа без њега тешко може. Увек ту када је потребно. Терка Светлана, сада Суводолац, радила је у школи као учитељица у боравку. И син Срђан био је ученик школе.

Пожар: Дан кад су плакали и најгори ђаци

У сећању свих Бегалјичана, бивших и садашњих ђака, заувек ће остати забележен 23. април 2016. године. У вечерњим сатима тог двадесет трећег априлског дана избио је пожар у школи.

Ватрогасци су успели да уђу у школу и да извуку део архиве, као и дневнике и неколико рачунара, али у пламену је изгорело око 500 квадрата крова и последњег спрата. Цело село је те вечери и ноћи било на ногама, сви су потрчали ка школи кад су видели да гори.

Сузе нико није успевао да сакрије, а плакали су сви, чак и најгори ђаци, како је забележено у прилогу националне телевизије. Бегалјица и Основна школа „Иво Лола Рибар“ нашли су се у ударним вестима свих медијских кућа.

U OŠ "IVO LOLA RIBAR" POŽAR GASILO 29
VATROGASACA

БУКТИЊА У
БЕГАЉИЦИ
Гори основна
škola!

**PLANULO ZBOG
NEISPRAVNIH
INSTALACIJA**

Izgorela
osnovna škola u
Begaljici

M. Stanojković |
23. april 2016. 21:27 >

Сто педесет година школе

Тадашњи градоначелник Београда Сениша Мали већ те вечери најавио је да ће школа бити обновљена: „Узрок је највероватније лоша инсталација, јер је школа стара и има ламперију, али ће се то утврдити истрагом. Који год да је узрок пожара, нама следи нова градња школе, односно обнова, на чему ће се радити наредних неколико месеци или годину дана.“

Уцвељена школа

У једном великом селу
Надомак великог града
Плануо је велики пожар
Где расту бића млада.

Тамо где је табла као бисер чиста
Где су размишљања медена и бистра
Десио се гром пре почетка сна
Планула је зграда од врха до дна.

Тамо где су лутке биле поглавари
Где су епрувете и шестар другари
Појави се угарак који нема боју
Узаврела младост с тугом је у строју.

Али , децо драга, ипак главе горе
После сваког мрака појаве се зоре
На истом ће месту опет бити живо
Нићи нова школа као небо сиво!

Милоје Вељовић

- **Одломак из песме настале 27. 4. 2016. Аутор је наставник математике и песник**
-

Сто педесет година школе

Од маја 2016. до октобра 2017. ученици су наставу похађали у Основној школи „Илија Гарашанин“ у Гроцкој. Часови су одржавани у поподневној смени, а за ученике је био организован превоз до школе у Гроцкој, као и за повратак у Бегаљицу након завршетка наставе. Свима је било изузетно напорно и тешко.

Од избијања пожара, више од годину дана, управа школе, на челу са директором Драганом Пешић интензивно је радила на решавању правно-имовинског статуса и прибављању неопходне документације како би се што пре отпочело са радовима на санацији, адаптацији и реконструкцији школске зграде. Уложен је огроман труд и залагање да би радови почели у јулу 2017.

За реконструкцију школе је из буџета Републичке канцеларије за управљање јавним улагањима издвојено око 60 милиона динара. Уз помоћ локалне самоуправе и ГО Гроцка обновљена је ограда и спортски терени, а објекат је озакоњен.

Нови почетак: Вратили смо се кући!

Обновљена школа „Иво Лола Рибар“ свечано је отворена 9. октобра 2017. године. Свечаном отварању, уз Бегаљичане, бивше и садашње ђаке школе, присуствовали су министар просвете Младен Шарчевић, градоначелник Београда Синиша Мали, председник Општине Гроцка Драгољуб Симоновић, директор Канцеларије за јавна улагања Марко Благојевић, секретар

Сто педесет година школе

Секретаријата за дечју заштиту и образовање Славко Гак и заменик председника Одбора за образовање, науку и технолошки развој Народне скупштине РС Љубиша Стојмировић.

Сви ученици, запослени, родитељи, мештани били су поносни на своју нову школу. Министар просвете Младен Шарчевић оценио је да школа у Бегаљници сада изгледа „као потпуно нова, а не реконструисана“, а градоначелник Синиша Мали да је школа у Бегаљници сада једна од три најлепше у Београду.

Школа је потпуно реновирана и дограђена. Изграђено је ново степениште од приземља до поткровља и ново поткровље. У целој школи је уведен интернет, видео надзор и противпожарни систем.

Сто педесет година школе

Школа сада има осам учионица опремљених рачунарима, LCD телевизорима и интернет везом, као и три кабинета - за информатику, техничко и информатичко образовање и кабинет за хемију и биологију, као и просторију за продужени боравак.

Кабинет информатике

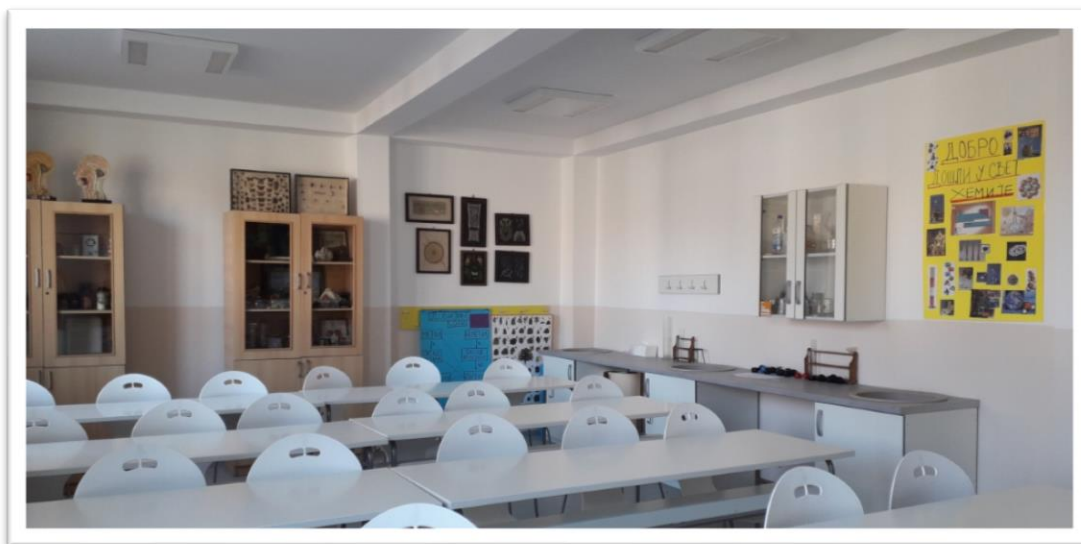

Учионица

Школска библиотека

Сто педесет година школе

Кабинет хемије и биологије

Први пут у својој историји школа је добила и посебан простор за часове физичког васпитања.

Наставница физичког Наташа Мус са градоначелником Синишом Малим

Приликом радова на обнови школе, уређено је и асфалтирано школско двориште. У току је уређење терена за спортске активности и малог парка испред школе. У школском дворишту је полигон за физичко васпитање са теренима за рукомет, одбојку, кошарку и мали фудбал. У делу школског дворишта у плану је израда летње учионице.

Библиотека располаже књижним фондом од око 9000 наслова за ученике, наставнике и стручне сараднике. Све књиге су, када је пожар избио, изнете из библиотеке и све су сачуване, а док је трајала обнова школе биле су смештене у издвојеној просторији коју нам је уступио Иван Ивковић, власник локалне радње. Међутим, многе књиге су

Сто педесет година школе

оштећене, а добар део је застарео и неактуелан, тако да библиотеци предстоји ревизија и отпис скоро трећине књижног фонда. У настави се користе и интерактивни уџбеници за пет предмета од првог до осмог разреда. Школа углавном има све потребне историјске и географске карте и доста наставних средстава за биологију, хемију и физику.

Отварање школе 09.10.2017.

Министар просвете

Младен Шарчевић

Награде: Сви наши успеси

У историји дугој сто педесет година, много ученика је награђено на такмичењима из разних предмета и на различитим нивоима такмичења – од општинских до републичких. Награде на општинским такмичењима тешко је набројати, а бројне су и оне на градским и републичким такмичењима.

Ликовни уметници

Најстарије сачуване дипломе су освојене у области ликовне културе: прво признање ученици су добили 1972. на Деветом дечјем октобарском салону примењене уметности, а исти успех је поновљен и годину дана касније. Та 1973. година била је изузетно успешна за младе уметнике из наше школе: награду су освојили и на Југословенском конкурс за ликовне радове ученика *Свет око нас*, као и Октобарску награду Скупштине општине Гроцка. Плакетом и дипломом општине Гроцка за свој рад је 1987. награђена наставница ликовне културе Ангела Живковић.

Од 1999. наше младе ликовне уметнике предводи наставница ликовног Љубица Шакић. Успешно учествују на бројним конкурсима и добијају награде за своје радове. Похвала на републичком конкурс и пласман на Ускршњи сабор Марије Стојановић и Милице Продановић 2011/2012. године, прва награда Ненада Радосављевића и друга Марије Стоиљковић на градском такмичењу Васкршњи сабор 2009/2010. године, само су нека од признања које су наши ученици добили у протеклих десет година. Сваке године успешно учествују и на ликовном конкурс *Крв живот значи* у организацији Црвеног крста, на коме је 2002. године Вељко Палалић освојио прво место.

Сто педесет година школе

Ученица Милица Савић ове године је освојила друго место на конкурс „Моје окружење – уметност дељења“ организованом у оквиру манифестације „Дани европске баштине“. Њен рад се нашао и на насловној страни каталога.

Спортски успеси

Спортисти су донели вероватно највише награда школи. Освојене награде на општинским такмичењима тешко је избројати. Успешни су били одбојкаши и одбојкашице, фудбалери, кошаркаши, шахисти... Награде су утолико вредније уколико се узму у обзир услови у којима је одржавана настава физичког васпитања: углавном напољу, без обзира на временске прилике, и то на земљаној подлози јер је двориште асфалтирано тек осамдесетих година прошлог века када су направљени спортски терени, а салу за физичко школа је добила тек 2017, после пожара. Колеге из других школа су биле задивљене, а и данас су, квалитетом наших ученика, посебно зато јер су знали у каквим условима тренирају.

Наши ученици су били успешни и на такмичењима на нивоу града и републике. Да би то постигли, наставници су држали тренинге у салама других школа у општини, најчешће у Умчарима и Гроцкој. Седамдесетих и осамдесетих година освајали смо прва места на општинским такмичењима из кошарке (иако је у школском дворишту постојао само један кош), а скоро редовно и у малом фудбалу. Тако су, на градском првенству основних школа на Звездином стадиону, посебно били запажени ученици Драган Палалић и Микица Митровић и били су позвани да играју у репрезентативном тиму „Црвене звезде“ против „Хајдука“.

Сто педесет година школе

Било је доста успеха и у шаху, за који је био задужен наставник, а касније и директор школе Јандрија Бјелобаба. Наши шахисти су били прваци школске олимпијаде, прваци Београда и Републике. На градском првенству били су шампиони три године заредом - 1978, 1979. и 1980. Златну плакету донели су школи 1978, а 1990. тим шахиста освојио је прво место у Србији. У школи је поникла и једна од најбољих шахисткиња бивше Југославије Сања Вуксановић, која је као пионирка била првак Србије, а касније је постала шаховски велемајстор.

Одбојкашицама школе није сметало што тренирају у тешким условима и што морају да путују на тренинге у друге школе које су имале салу. То није било нимало лако јер су аутобуси од Бегаљице до Гроцке били врло ретки, а зими се дешавало да и не дођу, тако да су ученице пешачиле по снегу и леду до центра села, а потом и до својих кућа које су од центра биле удаљене и по више од пола сата. Али, према сведочењу наставника, ниједна ученица никада није пропустила тренинг.

Захваљујући посвећености и ученика и наставника, наше пионирке су 10-15 година заредом освајале прва места на општини, прво, евентуално друго место на градском такмичењу и једно од прва три места на првенству Србије. Рад ученица и наставника прерастао је оквире школе и у Бегаљници је формиран клуб „Младост“, који је почео да се такмичи у најнижем рангу, у Београдској лиги, а онда је из године у годину прелазео у виши ранг, тако да су наше пионирке, а касније јуниорке, кадеткиње и сениорке, ушле у Прву савезну лигу бивше Југославије.

Сто педесет година школе

Капитен је била Живка Ђорђевић, данас задужена за спорт у Општини Гроцка, а истицале су се и сестре Симеуновић, Снежана и Љиљана. Улога школе и наставника у успеху одбојкашица није остала непримећена, тако да је 1974. године школа награђена највећим признањем града Београда - „Октобарском наградом“. Највећи успех постигнут је 1985. када су одбојкашице постале клупски прваци Србије.

Успеси су се низали и наредних деценија.

Наши ученици доносили су и доносе пехаре и медаље са општинских и градских такмичења. Прве награде и у овој, јубиларној години, донели су нам спортисти предвођени наставницом физичког васпитања Наташом Мус. На општинском такмичењу у малом фудбалу за ученике и ученице петог и шестог разреда, ученице наше школе освојиле су треће место, а на општинском такмичењу из атлетике освојили смо два прва, једно друго и два трећа места.

Ученици на додели пехара са наставницом Наташом Мус

Школски оркестар

Оркестар наше школе већ годинама ређа успехе. Од 2010. до 2018. године чланови оркестра шест пута су побеђивали на градском такмичењу, а на републичком такмичењу у истом периоду освојене су четири прве и две треће награде. Стазама успеха наше ученике најпре је пет година заредом предводила Драгана Пешић, а прошле године наставник Петар Швабић.

Чланови оркестра са наставником Петром Швабићем и директорком Драганом Пешић

Диплома са Републичког такмичења 2012.године

Оркестар је много пута представљао школу на најбољи начин на многим манифестацијама и у медијима и постао синоним за радост заједничког стварања и музицирања и лепо дружење.

Из области музичке културе било је и ученика који су освајали награде у појединачној конкуренцији. Три наше ученице су освојиле награде на градском такмичењу у соло певању 2013/2014. године: Сања Палалић и Ирена Пантелић, тада ученице шестог разреда, освојиле су прво место и награду Златна сирена, а Сташа Стојановић, осми разред, заузела је друго место.

Сто педесет година школе

Сања Палалић, Ирена Пантелић и Сташа Стојановић са наставницом Драганом Пешић на такмичењу „Златна сирена“

Хор и оркестар на свечаности поводом пријема првака у Дечји савез

Драмско-рецитаторска секција

Ова секција у школи постоји веома дуго. Седамдесетих година радила је под именом „Бели јелен“, а 1970. секција је освојила прво место на такмичењу школа из области драмског стваралаштва. Две године касније, 15. априла 1973, Дом пионира Београда доделио је признање екипи школе на такмичењу рецитатора и приповедача. Исте године, као и 1977. и 1979, секција је добила признања Дома омладине Београда за учешће на смотри драмског стваралаштва.

Прва драмска секција шездесетих година с наставником Бором Стефановићем

Сто педесет година школе

Приликом обележавања 130 година постојања школе, 1998, драмска секција је извела сценски приказ из „Аутобиографије“ Бранислава Нушића, уз додатак „Школа – некад и сад“. Драмско-рецитаторском секцијом тада је руководила Љиљана Криваја, професорка српског језика.

Драмско-рецитаторска секција има кључну улогу у обележавању свих значајних датума у историји школе, а сваке године припрема и програм за прославу Светог Саве, школске славе. Овом секцијом последњих година руководи Јасмина Срдановић, наставница српског језика. Поводом 150 година постојања школе, уз пригодан програм, драмска секција приказаће и неколико сцена из драме Милована Витезовића „Шешир професора Косте Вујића“.

Остали успеси

Ученици наше школе ређају успехе не само у спорту и уметности, већ и на такмичењима из српског, математике, страних језика, географије, историје. Велике успехе је постизала и саобраћајна секција коју су водили наставници техничког образовања. Више пута су као награду ученици добијали бицикле од Ауто-мото савеза Србије. Последњих десет година, наши ученици су увек међу првима на општинским такмичењима, а и на градском такмичењу постижу запажене резултате.

Резултати на градским такмичењима у последњих дванаест година

Школска година	Предмет	Резултат	Ученик
2017/2018.	Српски језик и језичка култура	друго место	Сара Јарић
		друго	Алекса Ђорђевић
		треће	Дуња Радивојевић
	Енглески језик	треће	Алекса Јарић
	Географија	друго	Алекса Ђорђевић
		друго	Александар Јовановић
		треће	Огњен Срдановић

Сто педесет година школе

2016/2017.	Српски језик и језичка култура	треће место	Александра Илић
		треће	Сара Станковић
	Географија	треће	Алекса Ђорђевић
2015/2016.	Српски језик и језичка култура	друго место	Александар Јовановић
		треће	Алекса Ђорђевић
2014/2015.	Српски језик и језичка култура	друго место	Александра Илић
	Књижевна олимпијада	друго место	Марија Јанковић
2010/2011.	Енглески језик	треће	Невена Томић
2009/2010.	Математика	треће	Никола Миражић
2006/2007.	Математика	треће	Милош Вељовић
	Историја	друго место	Милица Тодоровић
		треће	Милош Митровић

Прослава школске славе 2012. године

Сто педесет година школе

Колектив некад и сад

Запослени у школској 2018/2019. Години

ВАННАСТАВНО ОСОБЉЕ

1. Директор школе – Драгана Пешић
2. Стручни сарадник, педагог – Гордана Јоргаћевић
3. Стручни сарадник, педагог – Катарина Веселиновић
4. Стручни сарадник, библиотекар – Душица Чекеревац
5. Секретар школе Светлана Васић (Јелена Петровић)
6. Шеф рачуноводства Весна Стојановић
7. Домар Добрица Љубисављевић
8. Радник на одржавању хигијене Даринка Јевтић
9. Радник на одржавању хигијене Слободанка Живановић
10. Радник на одржавању хигијене Милена Савић
11. Радник на одржавању хигијене Јагода Јанковић

НАСТАВНИЦИ РАЗРЕДНЕ НАСТАВЕ

1. Гордана Стоименовић
 2. Добрица Стојановић
 3. Драгиша Максимовић / Сања Бракус
 4. Славица Велимировић
 5. Драгица Миленковић
 6. Драгана Јовановић
 7. Јасна Арсић
-

Сто педесет година школе

ПРЕДМЕТНИ НАСТАВНИЦИ

1. Јасмина Срдановић, српски језик
 2. Душица Чекеревац, српски језик
 3. Марина Јовановић, српски језик
 3. Драгица Палалић, руски језик
 4. Марија Јанковић, енглески језик
 5. Милица Петронијевић, музичка култура
 6. Љубица Шакић, ликовна култура
 7. Наташа Калаш, историја
 8. Борислав Светозаревић, географија
 9. Тихомир Костадиновић, географија
 10. Јован Јовановић, физика
 11. Милоје Вељовић, математика
 12. Катарина Стефановић, математика
 13. Срђан Станојковић, техничко и информатичко образовање
 14. Драган Спасић, биологија
 15. Ивана Раичевић, хемија
 16. Наташа Мус, физичка култура
 17. Весна Цветковић, физичка култура
 18. Јелена Кијачић, верска настава
 19. Наташа Станковић (Слађана Захаријевић), енглески језик
 20. Биљана Марковић, информатика
-

Сто педесет година школе

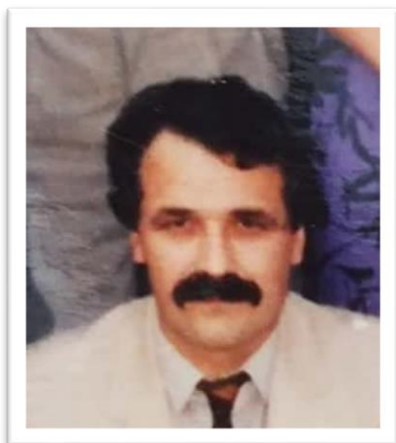
*Дружење на
Дивчибарама
поводом
одласка у
пензију
учитеља
Гилета*

*Колектив
на
отварању
школе
09.10.2017.*

Директори школе од 1976.

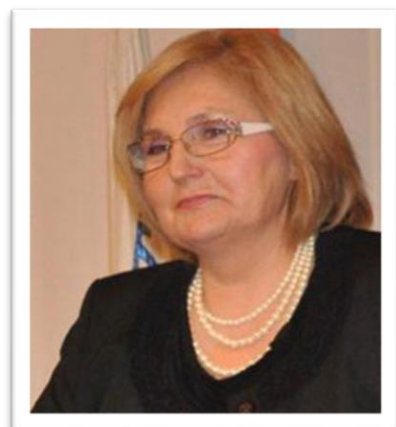
- ❖ Раде Радојичић
- ❖ Драгослав Чкоњевић
- ❖ Петар Мијалковић
- ❖ Јандрија Бјелобаба
- ❖ Гордана Марковић
- ❖ Драгана Пешић

Драгослав Чкоњевић

Јандрија Бјелобаба

Гордана Марковић

Драгана Пешић
Од 2016.

Сто педесет година школе

Издавач: ОШ, Иво Лола Рибар“ Бегљица

За издавача: Драгана Пешић, директор школе

Уредник: Душица Чекеревац

Техничка подршка: Биљана Марковић, Срђан Станојковић

Штампа: Штампарија „Бајка“ Гроцка

Тираж: 100

2018. година

